

לקוטי תורה • פרשת מצורע • מאמר 1

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו וגו'

”זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/metzora/1](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/metzora/1)

1 זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו וגו'. הנה מבואר בע"ח [בעץ חיים] של"ז פ"ז [פרק ז'] שסיבת הנגעים הוא מחמת הסתלקות אור החכמה כי מצורע חשוב כמת וכתוב ימותו ולא בחכמה כו' ע"ש.

"זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו" וגו'. והנה מבואר בעץ חיים, שער ל"ז, פרק ז', שסיבת הנגעים היא הסתלקות אור החכמה; שהרי המצורע נחשב כמת, ונאמר: "ימותו ולא בחכמה" וגו', עיין שם.

2 ולהבין זה קצת צ"ל ענין מוחין דאימא ומוחין דאבא, כי הנה מוחין דאימא הוא כמ"ש אם הבנים שמחה שע"י ההתבוננות נולד האהבה והשמחה ורשפי אש והוא בחי' הרצוא להסתלק וליכלל בעצמותו ית'.

כדי להבין זאת מעט, יש [להסביר] את ענין המוחין של אמא והמוחין של אבא. שכן המוחין של אמא הם ככתוב: "אם הבנים שמחה" — באמצעות ההתבוננות נולדים האהבה, השמחה ורשפי האש; וזו בחינת רצוא, להסתלק ולהיכלל בעצמותו יתברך.

אך יש עוד בחי' שלמעלה מהאהבה ברשפי אש דהיינו מוחין דאבא שאור א"ס ב"ה שורה בח"ע [בחכמה עילאה] ועי"ז נמשך הביטול עד שאין בו כח ויכולת להגביה א"ע [את עצמו] בבחי' רצוא שהוא בחי' יש מי שאוהב,

אך יש בחינה נוספת, שלמעלה מן האהבה שברשפי אש, והיא המוחין של אבא: אור אין סוף ברוך הוא שורה בחכמה עילאה, ועל ידי כך נמשך ביטול עד שאין לאדם כוח ויכולת לרומם את עצמו בבחינת רצוא, שהיא בחינת "יש מי שאוהב".

וזהו ענין ההשתחוואות שבשמונה עשרה וכמ"ש מזה בדוכתי טובא ועמ"ש ע"פ כאשר השמים החדשים וע"פ וכל העם רואים את הקולות וע"פ זאת חוקת התורה ובד"ה ועבד הלוי הוא ובד"ה מצה זו כו'

וזהו ענין ההשתחוואות בתפילת שמונה עשרה, וכפי שנתבאר על כך במקומות רבים. וראו מה שנכתב על הפסוק "כאשר השמים החדשים", על הפסוק "וכל העם רואים את הקולות", על הפסוק "זאת חוקת התורה", במאמר הפותח במילים "ועבד הלוי הוא" ובמאמר הפותח במילים "מצה זו" וכו',

ובד"ה צאינה וראינה בענין ויין ישמח כו' להצהיל פנים משמן וע"פ כי תבואו אל ארץ מושבותיכם כו' בפ' נסכים.

ובמאמר הפותח במילים "צאינה וראינה", בענין "ויין ישמח" וכו', "להצהיל פנים משמן"; ועל הפסוק "כי תבואו אל ארץ מושבותיכם" וכו', בפרשת נסכים.

3 וזהו אם רץ לבך שוב לאחד. כי ע"י הביטול דמוחין דאבא נמשך בחי' שוב והוא המשכת אלהות למטה.

ולהמשכה זו צ"ל הרחבת הכלים והן אותיות התשב"כ [התורה שבכתב] ותשב"ע"פ [ותורה שבעל פה].

וזהו [פירוש] "אם רץ לבך, שוב לאחד". באמצעות הביטול של המוחין דאבא נמשכת בחינת השוב, כלומר, המשכת האלוקות למטה. לשם המשכה זו נדרשת הרחבה של הכלים, והם אותיות התורה שבכתב והתורה שבעל פה.

וז"ש [וזהו שכתוב] בע"ח [בעץ חיים] שער לאה ורחל פ"ז [פרק ז'] וז"ל [וזה לשוננו] וזכור כלל זה שאין נעשה ב' פרצופים אלו לאה ורחל כאן אלא אחר התגלות מוחין דאבא בז"א עכ"ל [עד כאן לשוננו],

וזהו מה שכתוב בעץ חיים, שער לאה ורחל, פרק ז, ואלה דבריו: "וזכור כלל זה, שאין נעשים שני פרצופים אלו, לאה ורחל, כאן, אלא לאחר התגלות המוחין דאבא בז"א", עד כאן לשוננו.

כי לאה היא אותיות המחשבה והיא בחי' תשב"כ [תורה שבכתב] כי ס"ר אותיות התורה היינו אותיות המחשבה כמ"ש במ"א ע"פ את שבתותי תשמרו.

כי לאה היא אותיות המחשבה, והיא בחינת התורה שבכתב; שכן שש מאות אלף אותיות התורה הן אותיות המחשבה, כפי שמבואר במקום אחר על הפסוק "את שבתותי תשמרו".

4 ורחל היא אותיות הדבור תשב"ע"פ [תורה שבעל פה]. ולכן התהוות ב' בחי' אלו נמשך ע"י התגלות מוחין דאבא דייקא

ורחל היא אותיות הדיבור, התורה שבעל פה. לכן התהוות שתי בחינות אלו נמשכת דווקא על ידי גילוי המוחין של אבא,

שהוא הביטול שמזה נמשך השוב והוא ההמשכה בבחי' כלים ואותיות כו' משא"כ מבחי' מוחין דאימא שמהם נמשך הרצוא שהוא אדרבה ההסתלקות מהכלים והאותיות.

שהוא הביטול שממנו נמשך השוב, כלומר ההמשכה בבחינת כלים ואותיות וכו'; שלא כמו בבחינת המוחין של אמא, שממנה נמשך הרצוא, שהוא, להפך, הסתלקות מן הכלים והאותיות.

ועיין מ"ש בד"ה וייצר את האדם בפ' בראשית איך שהאותיות נמשכים דייקא מח"ע [מחכמה עילאה] שלמעלה מהבינה ע"ש באריכות.

ועיינו במה שנכתב במאמר הפותח במילים "וייצר את האדם", בפרשת בראשית, על כך שהאותיות נמשכות דווקא מחכמה עילאה, שלמעלה מבינה; עיינו שם באריכות.

5 ולכן מחמת הסתלקות מוחין דאבא שזהו ענין צרעת דתרגומו סגירו מזה נסתעף שאין נבנים פרצופי

לאה ורחל ויוצאים תמורתם הנגעים שאת נגד לאה כו'

לכן, בעקבות הסתלקות מוחין דאבא, שזהו ענין הצרעת, שתרגומה הוא "סגירו" — סגירה — נובע שפרצופי לאה ורחל אינם נבנים, ובמקומם יוצאים הנגעים: שאת כנגד לאה וכו';

דהיינו מחמת שאין נמשך בחי' שוב בכלים ואותיות דקדושה אזי מבחי' הרצוא לבד יוכל להסתעף יניקת החיצונים

כלומר, מכיוון שבחינת שוב אינה נמשכת אל הכלים והאותיות של הקדושה, מבחינת הרצוא לבדה עלולה להסתעף יניקת החיצונים,

כמו שאחר ההתלהבות בתפלה אם אינו עוסק בתורה יוכל להתהוות מההתלהבות בחי' דינים קפידא וכעס ומזה נסתעף ג"כ יש וגסות כו' או תאוות רעות.

כמו שלאחר ההתלהבות בתפילה, אם האדם אינו עוסק בתורה, עלולים להתהוות מן ההתלהבות דינים — קפידא וכעס; ומכך עלולים להסתעף גם תחושת ישות וגסות וכו', או תאוות רעות.

[וז"ש [וזהו שכתוב] בע"ח [בעץ חיים] שם שאת כנגד לאה ספחת בהרת כנגד רחל כי לאה יש לה אור אחד ורחל ב' והם ג' אלפין כו']

[וזהו שכתוב שם בעץ חיים: שאת כנגד לאה, ספחת ובהרת כנגד רחל, כי ללאה יש אור אחד ולרחל שניים, ואלו שלושת האלפין וכו';

והענין כי לאה היא בחי' מחשבה ורחל היא בחי' דיבור וגם בחי' מעשה עשייה שבאצילות היא המלי' ועמ"ש בפי' שלח בענין דור המדבר כו']

והענין הוא שלא"ה היא בחינת מחשבה, ורחל היא בחינת דיבור וגם בחינת מעשה; שהרי העשיה שבאצילות היא המלכות. ועיינו במה שכתוב בפרשת שלח בענין דור המדבר וכו',

מענין לאה ורחל והם ג' לבושים מדומ"ע [מדבור ומעשה] ונמשכים ממוחין דאבא וזהו ענין האלפין שהאל"ף הוא יו"ד וי"ו יו"ד (כמ"ש בד"ה מראיהם ומעשיהם ובד"ה להבין ביאור ענין האבות כו' ע"ש).

בענין לאה ורחל. והן שלושת הלבושים — מחשבה, דיבור ומעשה — הנמשכים ממוחין דאבא; וזהו ענין האלפין, שהרי האל"ף מורכבת מיו"ד, וי"ו ויו"ד (כמו שמסבר בד"ה "מראיהם ומעשיהם" ובד"ה "להבין ביאור ענין האבות" וכו'; עיינו שם).

ובהסתלקות אור אבא יוצאין תמורתן הנגעים אותיות שמהם נמשך יניקה לחיצונים]. וזהו ענין מצורע מוציא שם רע וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שלאח ורחל נקי שם

וכאשר אור אבא מסתלק, יוצאים במקומם הנגעים — אותיות שמהן נמשכת יניקה לחיצונים]. וזהו ענין מצורע, מוציא שם רע; וכמו שכתוב בעץ חיים, שלא"ה ורחל נקראות "שם",

והיינו כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] כל התורה כולה היא שמותיו של הקב"ה והם בחי' שם טוב. והמדבר לשון הרע שהוא הפך הטוב באותיות וכלים דקדושה.

והיינו כדברי חז"ל: "כל התורה כולה היא שמותיו של הקדוש ברוך הוא", והם בחינת שם טוב. והמדבר לשון הרע — שהיא היפוכו של הטוב — באותיות ובכלים של הקדושה,

גורם שגם למעלה במקום שם טוב שהם האותיות והכלים דקדושה יצאו תמורתן אותיות הנקי שם רע דהיינו שבחי' שם ההוא ואותיות אלו הוא מקור חיות הרע

הדבר גורם שגם למעלה, במקום השם הטוב — האותיות והכלים של הקדושה — יוצאות תחתיהן אותיות המכונות "שם רע"; כלומר, בחינה זו של שם ואותיות אלה הן מקור החיות של הרע,

והיינו כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שמהנגעים נמשך יניקת הקליפות (ועמ"ש בד"ה לסוסתי ברכבי שפרעה העמיד תחלה סוסים נקבות כו' ע"ש).

וכמו שכתוב בעץ חיים, שמהנגעים נמשכת יניקת הקליפות (ועיינו במה שכתוב בד"ה "לסוסתי ברכבי", שפרעה העמיד תחילה סוסים נקבות וכו'; עיינו שם).

והענין הוא ע"ד מ"ש בדור הפלגה ונעשה לנו שם ועדי"ז נאמר הנפילים היו בארץ כו' אנשי השם. וכן בעדת קרח כתיב אנשי שם.

והענין דומה למה שכתוב על דור הפלגה: "ונעשה לנו שם"; וכך נאמר גם: "הנפילים היו בארץ" וכו', "אנשי השם". וכן על עדת קורח כתוב: "אנשי שם".

והיינו מפני שמחלוקת קרח על אהרן הוא ג"כ שלא רצה שיהיו הלויים טפלים ונכנעים לבחי' המשכת מוחין דאבא שזהו בחי' אהרן הכהן כ"א להיות הלויים דבר בפ"ע [בפני עצמו]

וזה מפני שמחלוקת קורח על אהרן נבעה גם מכך שלא רצה שהלויים יהיו כפופים ונכנעים להמשכת המוחין דאבא, שהיא בחינתו של אהרן הכהן, אלא רצה שהלויים יהיו דבר בפני עצמו,

שהוא להיות בבחי' רצוא לבד וכמ"ש בזהר ר"פ קרח שמאלא אתכליל תדיר בימינא קרח בעי לאחלפא כו',

כלומר, להיות בבחינת רצוא בלבד. וכמו שכתוב בזהר בתחילת פרשת קורח: "שמאל נכלל תמיד בימין; קורח ביקש להחליף" וכו';

ומזה נמשך יניקת הקליפות הנק' שם רעוכמ"ש ברבה פ' בראשית ס"פ כ"ו נאמר כאן אנשי השם ונאמר להלן קראי מועד אנשי שם כו'.

ומכאן נמשכת יניקת הקליפות, המכונות "שם רע". וכמו שכתוב במדרש רבה, פרשת בראשית, סוף פרשה כ"ו: "נאמר כאן אנשי השם, ונאמר להלן יקראי מועד אנשי שם" וכו'.

וגם מלשון שם וכמ"ש קראו שם פרעה כו' וזהו ושם ימותו. ומצורע חשוב כמת. ועמ"ש מענין שם בד"ה חוקת התורה:

וגם מלשון "שם", כמו שכתוב "קראו שם פרעה" וכו', וזהו "ושם ימותו". ומצורע נחשב כמת. ועיינו במה שכתוב בעניין שם בד"ה "חוקת התורה":

6 ב והנה התיקון של הנגעים ורפואתן הוא ע"י והובא אל הכהן. כי הכהן הוא הממשיך אור אבא וכמ"ש ע"פ בהעלותך את הנרות וע"ש בענין שלך גדול משלהם כו'

2. תיקון הנגעים ורפואתם נעשים באמצעות "הובא אל הכהן". הכהן הוא שממשיך את אור אבא, כפי שמבואר על הפסוק "בהעלותך את הנרות"; וראו שם בעניין "שליך גדול משלהם" וכו'.

וע"י המשכת מוחין דאבא בז"א אזי יסוד אבא בוקע יסוד אימא והוא המשכת בחי' השוב.

וכאשר נמשכים מוחין דאבא בז"א, יסוד אבא בוקע את יסוד אימא; וזהו המשכת בחינת השוב.

וזהו ענין זיווג יעקב עם לאה ורחל יעקב אותיות יבקע שיסוד אבא בוקע יסוד אימא ומשם נמשך ההשפעה באותיות המחשבה והדבור לאה ורחל עור בעד עור כו' בחי' לבושים מודומ"ע [מחשבה דבור ומעשה] וכמ"ש ה' מלך גאות לבש כו'.

וזהו ענין הזיווג של יעקב עם לאה ורחל: בשם יעקב מצויות אותיות "יבקע", שכן יסוד אבא בוקע את יסוד אימא, ומשם נמשכת ההשפעה אל אותיות המחשבה והדיבור, לאה ורחל — "עור בעד עור" וכו'; וזהו בחינת הלבושים של מחשבה, דיבור ומעשה, וכמו שכתוב: "ה' מלך גאות לבש" וכו'.

7 וזהו ענין זאת תהיה תורת המצורע. וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שם וז"ל [וזה לשונו] כי זהו ענין אומרו זאת תהיה תורת המצורע

וזהו ענין "זאת תהיה תורת המצורע", כפי שנכתב שם בעץ חיים; ואלה לשונו: "כי זהו ענין אמירתו, 'זאת תהיה תורת המצורע':

כי כל בחי' היותו מצורע הוא לסבת הסתלקות מוחין דמצד אבא חכמה הנק' תורה וא"כ אין תיקונו כי כל ענין היותו מצורע נובע מהסתלקות המוחין שמצד אבא, חכמה, הנקראת תורה; ואם כן, תיקונו אינו אלא ע"י עסק התורה כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] לכן אמר תורת המצורע ולא טהרת המצורע או כיוצא עכ"ל [עד כאן לשונו].

אלא באמצעות עיסוק בתורה, כפי שאמרו חז"ל. לכן נאמר 'תורת המצורע', ולא 'טהרת המצורע' או כיוצא בזה", עד כאן לשונו.

8 ועד"ז איתא בתנחומא ובילקוט מרפא לשון עץ חיים שהתורה עץ חיים היא והיא רפואתו של המצורע שהוציא שם רע כו' ע"ש

בדומה לכך נאמר בתנחומא ובילקוט: "מרפא לשון עץ חיים" — התורה היא עץ חיים, והיא מרפאת את המצורע שהוציא שם רע וכו'; עיינו שם.

והיינו משום שע"י התורה ממשיך מוחין דאבא וזהו טוב שם משמן טוב שע"י התורה שהיא בחי' שמן הטוב ח"ע [חכמה עילאה] ממנה נמשך טוב שם

והיינו משום שעל ידי התורה ממשיכים מוחין דאבא. וזהו "טוב שם משמן טוב" — שעל ידי התורה, שהיא בחינת "שמן הטוב", חכמה עילאה, נמשך ממנה שם טוב,

שהוא הטבת השם ע"ד הטבת הנרות וכמ"ש במ"א בד"ה ואלה שמות בענין לאתקנא רזא דשמיא ובד"ה משה ידבר כו'

שהוא הטבת השם, בדומה להטבת הנרות, וכמו שמבואר במקום אחר בדיבור המתחיל "ואלה שמות", בענין "לאתקנא רזא דשמיא", ובדיבור המתחיל "משה ידבר" וכו'.

והיינו ע"י התומ"צ [התורה ומצות] שהם המשכת שמן הטוב שמן משחת קדשהפך בחי' שם רע הנ"ל ועיין בפ' יתרו דפ"ז [דפרק ז'] סע"ב [סוף עמוד ב] בענין טוב שם משמן טוב וכמ"ש במ"א ע"פ שמן תורק שמך כו'. והיינו על ידי התורה והמצוות, שהן המשכת "שמן הטוב", "שמן משחת קודש", ההפך מבחינת השם הרע הנזכרת לעיל. ועיין [בזוהר] בפרשת יתרו, דף פז, סוף עמוד ב, בעניין "טוב שם משמן טוב"; וכמו שמבואר במקום אחר על הפסוק "שמן תורק שמך" וכו'.

9 וזהו ג"כ ענין ביום טהרתו וכמ"ש בפ' קדושים ד"פ ע"ב ות"ח [ותא חזי] לא אתדכי בר נש לעלמין וזהו גם ענין "כיום טהרתו", כפי שנאמר [בזוהר] בפרשת קדושים, דף פ ע"ב: "כוא וראה: אדם אינו נטהר לעולם אלא במילין דאורייתא בגין כך מילין דאורייתא לא מקבלין טומאה. בגין דאיהי קיימא לדכאה לאלין מסאבי.

אלא באמצעות דברי תורה. משום כך דברי תורה אינם מקבלים טומאה, מפני שהם עומדים לטהר את הטמאים.

10 ואסוותא באורייתא אשתכח כו' וע"ש בפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] שהוא לפי שהתורה שרשה ממז"ס [ממוחא סתימאה] שבה מלובש גבורה דעתיק והיא מקור המתקת הדינים שמשם נמשך קרע שטן כו' ע"ש.

"והרפואה נמצאת בתורה" וכו'. ועיין שם בפירוש הרמ"ז (רבי משה זכות), שזהו משום ששורש התורה הוא ממוחא סתימאה, שבו מלובשת גבורה דעתיק, והוא מקור המתקת הדינים, שממנו נמשך "קרע שטן" וכו'; עיין שם.

ועמ"ש"ל [ועיין מה שכתוב לעיל] פ' תזריע בענין התנאים ואמוראים בעסקם בתורה שע"י"ז היה להם כח לעשות נסים גדולים כו'. ועכ"ז [ועם כל זה] והובא אל הכהן.

ועיין במה שנתבאר לעיל בפרשת תזריע בענין התנאים והאמוראים, שבזכות עיסוקם בתורה היה להם כוח לחולל נסים גדולים וכו'. ואף על פי כן, "והובא אל הכהן".

כי עיקר עסק התורה צ"ל בבחי' ביטול וכנ"ל בענין שוב לאחד משא"כ האומר אין לו אלא תורה (יבמות ק"ט ע"ב) לו בבחי' יש אפילו תורה אין לו:

כי עיקר העיסוק בתורה צריך להיות בבחינת ביטול, כנזכר לעיל בענין "שוב לאחד". אבל האומר "אין לו אלא תורה" (יבמות ק"ט ע"ב) — כשהתורה היא "לו", בבחינת יש, אפילו תורה אין לו.

11 ג והנה להבין פי' אומרו והובא אל הכהן שמשמעו שיביאו את המצורע אל מקום הכהן.

3. כדי להבין את משמעות הביטוי "והובא אל הכהן", שמשמע ממנו שמביאים את המצורע אל המקום שבו נמצא הכהן:

והלא סמוך מיד אמר ויצא הכהן אל מחוץ למחנה דמשמע להפך שהכהן יצא אליו חוצה. גם ענין זאת תהיה תורת המצורע דתיבת תהיה מיותרת לכאורה וכמ"ש באלשיך.

והרי מיד אחר כך נאמר: "ויצא הכהן אל מחוץ למחנה", ומשמע ההפך — שהכהן יוצא אליו, אל מחוץ למחנה. גם הביטוי "זאת תהיה תורת המצורע" מעורר קושי, שכן לכאורה המילה "תהיה" מיותרת, כפי שכתב האלשיך.

אך הענין יובן עפ"מ"ש [על פי מה שכתוב] בזהר דמ"ט ע"ב בפ"י והובא אל הכהן והועלה מיבעי ליה כו' וביאר דבריו בע"ח [בעץ חיים] והביאם הרמ"ז [הרב משה זכות] ס"פ תזריע

אלא שהענין יובן על פי מה שכתוב בזהר, דף מ"ט ע"ב, בפירוש "ויובא אל הכהן": "והועלה היה צריך לומר" וכו'. דבריו מבוארים בעץ חיים, והרמ"ז הביאם בסוף פרשת תזריע:

כי ע"י הראותו אל הכהן התחתון גורם למעלה שאותם האורות דמצד אימא שבז"א היוצאים לחוץ ושאו שם נעשים בחוץ בחי' נגעים וע"י הראותו אל הכהן גורם למעלה שאותם האורות יחזרו למקומן כו'

"שכן, על ידי הראותו אל הכהן שלמטה, הוא גורם למעלה שאותם אורות שמצד אמא שבז"א, היוצאים החוצה ושנעשים שם, בחוץ, בחינת נגעים — על ידי הראותו אל הכהן הוא גורם למעלה שאותם אורות יחזרו למקומם וכו',

בבחי' מטי ולא מטי יוצא לחוץ וחוזר ונכנס ומתדבק במקורו וע"כ [ועל ידי כך] לא יהיה כח אל החיצונים להתאחז בהם כו' עכ"ל [עד כאן לשונו].

בבחינת "מטי ולא מטי": הם יוצאים החוצה, ואז חוזרים ונכנסים ומתקשרים במקורם. ועל ידי כך אין לכוחות החיצוניים כוח להיאחז בהם וכו". עד כאן לשונו.

12 וביאור הענין בעבודת ה' דהנה עם היות שסיבת הצרעת והנגעים הוא מחמת הסתלקות מוחין דאבא שהוא בחי' הביטול והשוב שמחמת זה נמשך יניקת החיצונים מבחי' הרצוא וההתלהבות דמוחין דאימא.

וביאור הענין בעבודת ה': אף שסיבת הצרעת והנגעים היא הסתלקות מוחין דאבא, שהיא בחינת הביטול והשוב, וכתוצאה מכך נמשכת יניקת החיצונים מבחינת הרצוא וההתלהבות של מוחין דאימא,

והיה עולה על הדעת שתיקון המעוות הוא די ע"י העבודה בהמשכת מוחין דאבא לכד דהיינו בחי' השוב בעסק התורה שהיא המשכת מוחין דאבא בהאותיות והכלים כנ"ל.

היה אפשר לחשוב שתיקון המעוות יושג דיו באמצעות העבודה של המשכת מוחין דאבא בלבד, כלומר בחינת השוב, על ידי עיסוק בתורה, שהיא המשכת מוחין דאבא אל האותיות והכלים, כנזכר לעיל;

שע"י החזרת מוחין דאבא בז"א כמקדם יתוקן הדבר כי אור אבא דוחה יניקת החיצונים כנ"ל.

שהרי על ידי החזרת מוחין דאבא בז"א כפי שהיו קודם, יתוקן הדבר, שכן אור אבא דוחה את יניקת החיצונים, כנזכר לעיל.

אך באמת אי אפשר להמשיך המוחין דאבא בז"א. בלתי שיתחיל מתחלה לתקן המעוות בפגם שהיה במוחין דאימא. כי תשובה באותו מקום ואז אח"כ ימשיך המוחין דאבא.

אך לאמיתו של דבר אי אפשר להמשיך את מוחין דאבא בז"א בלי להתחיל תחילה לתקן את המעוות, כלומר את הפגם שהיה במוחין דאימא. שכן התשובה צריכה להיות באותו מקום, ורק לאחר מכן ימשיך את מוחין דאבא.

13 והיינו שצריך לעורר בחי' הרצוא וההתלהבות הנמשך ממוחין דאימא ואח"כ יתחברו לבחי' הביטול דמוחין דאבא בחי' ואם רץ לבך שוב לאחד.

כלומר, יש לעורר את בחינת הרצוא וההתלהבות הנמשכים מהמוחין של אימא, ולאחר מכן לחבר אותם לבחינת הביטול שבמוחין של אבא — לבחינת "ואם רץ לבך, שוב לאחד".

וזהו ענין תשובה תשוב ה' לגבי יו"ד כי הה"א עילאה היא בינה שבחטאו פגם בה שנפרדה מן היו"ד שהוא הביטול דח"ע [דחכמה עילאה] ועי"ז נמשך יניקת החיצונים ממוחין דאימא שזהו ענין הנגעים כנ"ל.

וזהו ענין התשובה — "תשוב ה"א אל היו"ד. שכן הה"א העליונה היא בינה, ובחטאו הוא פגם בה, כך שנפרדה מן היו"ד, שהיא הביטול שבחכמה העליונה; ועל ידי כך נמשכת יניקת הכוחות החיצוניים מהמוחין של אימא, וזהו ענין הנגעים, כפי שנתבאר לעיל.

14 ועי"י שמתעורר בתשובה מעומקא דליבא ממעמקים קראתיך ב' עומקים דיסודות או"א [אבא ואימא] יחד דהיינו בבחי' רצוא ושוב

וכאשר מתעורר לתשובה מעומק הלב, "ממעמקים קראתיך" — שני העומקים שביסודות אבא ואימא יחד, כלומר, בבחינת רצוא ושוב,

שהוא בחי' אהבה רבה והביטול שלמעלה מהאהבה עי"ז נעשה תשוב ה' לגבי יו"ד. אבל קודם התעוררות הרצוא שממוחין דאימא אי"א להמשיך המוחין דאבא.

שהם בחינת אהבה רבה והביטול שלמעלה מן האהבה; על ידי כך נעשה "תשוב ה' לגבי יו"ד" — האות ה' חוזרת אל האות יו"ד. אבל לפני התעוררות הרצוא שממוחין דאימא, אי אפשר להמשיך את מוחין דאבא.

15

ועיין במ"ש בד"ה צאינה וראינה בענין ויין ישמח כו' להצהיל פנים משמן. ועד"ז נאמר ועבד הלוי הוא שעבודת הלויים להמשיך מוחין דאימא

ועיינו במה שנכתב במאמר המתחיל "צאינה וראינה", בענין "ויין ישמח" וכו', "להצהיל פנים משמן". על דרך זו נאמר: "ועבד הלוי הוא" — עבודת הלויים היא להמשיך את המוחין של אמא,

וזהו ענין השיר ועי"ז אח"כ יומשך מוחין דאבא והוא ענין הכהנים משא"כ כהנים בלא לויים אי אפשר כו'.

וזהו ענין השיר; ועל ידי כך נמשכים לאחר מכן המוחין של אבא, וזהו ענינם של הכהנים. לעומת זאת, כוהנים בלי לויים אינם יכולים לפעול וכו'.

וז"ש [וזהו שכתוב] בע"ח [בעץ חיים] שאותן האורות יחזרו למקומן כו' בבחי' מטי ולא מטי כו' שהוא בחי' רצוא ושוב.

וזהו מה שנכתב בעץ חיים, שאותם אורות ישובו למקומם וכו', בבחינת "מטי ולא מטי" וכו', שהיא בחינת רצוא ושוב.

(ועיין מ"ש מענין רצוא ושוב בד"ה וכל העם רואים את הקולות כו'). וכזה יש לפרש פי' ו הובא אל הכהן ואח"כ ויצא הכהן. והובא אל הכהן.

(ועיינו במה שנכתב בענין רצוא ושוב במאמר המתחיל "וכל העם רואים את הקולות" וכו'). ועל פי זה אפשר לבאר את פירוש "והובא אל הכהן", ולאחר מכן "ויצא הכהן". "והובא אל הכהן" —

היינו ענין התעוררות הרצוא הנמשך ממוחין דאימא ושיבוא הרצוא ויוכלל בבחי' ביטול דמוחין דאבא. ע"ד תשוב ה' לגבי יו"ד.

היינו, התעוררות הרצוא הנמשכת מהמוחין של אמא, ושהרצוא יבוא ויכלל בבחינת הביטול של המוחין של אבא, על דרך "תשוב ה' לגבי יו"ד".

16

וזהו ענין שמע ישראל שם גימטריא ב"ן [שם ב"ן] ורפ"ח יוחזר ויוכלל לשרשו ע' רבתי ז"ת [ז' תחתונות] דאימא ויוכלל בישראל סבא כו'. ואח"כ ויצא הכהן.

וזהו ענין "שמע ישראל": שם הוא בגימטריה [של השם] ב"ן ורפ"ח; הם מוחזרים ונכללים בשורשם, העי"ן רבתי — שבע הספירות התחתונות של אימא — ונכללים בישראל סבא כו'. ואחר כך, "ויצא הכהן":

היינו המשכת השוב להתלבש בכלים ואותיות והוא בחי' שיסוד אבא בוקע יסוד אימא ונמשך ומתפשט לחוץ וכנודע מענין אך יצא יצא יעקב כו'.

כלומר, המשכת השוב להתלבש בכלים ובאותיות; וזוהי בחינת יסוד אבא הבוקע את יסוד אימא, נמשך ומתפשט החוצה, כידוע בעניין "אך יצא יצא יעקב" וכו'.

17 ועוד יובן ענין זה ממ"ש במ"א בד"ה ראה אנכי בענין נחל איתן היינו חיבור בחי' י"ה תרין רעין.

עניין זה יובן גם ממה שנכתב במקום אחר, במאמר המתחיל "ראה אנכי", בעניין נחל איתן: היינו, איחוד בחינת יו"ד-ה"א, "שני הרעים".

ונחל איתן הוא ההמשכה מבחי' איתן שנמשך ומתפשט בוי"ה שהוא בחי' המדות והלבושים מחשבה דבור ומעשה כו'.

ונחל איתן הוא ההמשכה מבחינת איתן, הנמשכת ומתפשטת בוי"ה, שהיא בחינת המדות והלבושים — מחשבה, דיבור ומעשה וכו'.

ועד"ז יובן כאן ענין והובא אל הכהן ואח"כ ויצא הכהן כו' ועי"ז והנה נרפא כו'.

ובאותו אופן יובן כאן עניין "והובא אל הכהן", ואחר כך "ויצא הכהן" וכו'; ועל ידי כך "והנה נרפא" וכו'.

ועד"ז יובן ג"כ ענין זאת תהיה תורת המצורע היינו שכאשר והובא אל הכהן כו' בחי'

ובאותו אופן יובן גם עניין "זאת תהיה תורת המצורע": כלומר, כאשר "והובא אל הכהן" וכו' — בחינת

תשובה תשוב הי' לגבי יו"ד אז אח"כ תהיה תורתו שלימה שהיא המשכת יו"ד לגבי הי' וגם בוי"ה מלמעלה למטה משא"כ מקודם התשובה.

תשובה — תשוב הי"א לגבי יו"ד — אז, לאחר מכן, תהיה תורתו שלמה, שהיא המשכת היו"ד לגבי הי"א, וגם אל וי"ה, מלמעלה למטה; מה שאין כן קודם התשובה.

18 והנה לזאת עיקר עבודת האדם להיות אחר הרצוא בחי' שוב שהרצוא אינו אלא התחלה לעורר הנפש

אבל העיקר הוא ההמשכה בכלים רבים דאותיות התורה ובמצות.

לכן עיקר עבודת האדם הוא שלאחר הרצוא יבוא השוב. הרצוא הוא רק התחלה, שנועדה לעורר את הנפש, אבל העיקר הוא המשכת האור בכלים רבים — באותיות התורה ובמצוות.

ועמ"ש בד"ה כי כאשר השמים החדשים דכמו שהארץ אינה רק כגרגיר חרדל לגבי השמים כך ערך בחי' הרצוא לגבי השוב כו' ע"ש.

ועיינו במה שכתוב במאמר המתחיל "כי כאשר השמים החדשים": כשם שהארץ אינה אלא כגרגר חרדל ביחס לשמים, כך ערך בחינת הרצוא ביחס לשוב וכו'; עיינו שם.

19 וזהו שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] ספ"ק [סוף פרק קמא] דע"ז לעולם ליגרס אינש ואע"ג [ואף על גב] דמשכח ואע"ג [ואף על גב] דלא ידע מאי קאמר שנאמר גרסה נפשי לתאבה.

וזהו שאמרו חז"ל בסוף הפרק הראשון של עבודה זרה: "לעולם אדם יקרא, אף על פי שהוא שוכח ואף על פי שאינו יודע מה הוא אומר, שנאמר: 'נשמתי נכתשת מתוך כמיהה'".

והיינו משום שעיקר העבודה לעשות כלים רבים לגילוי והמשכת האור והם אותיות של התורה שיגרוס וילמוד כו' ואז ממילא יומשך ויתקיים האור ועמ"ש מזה בביאור ע"פ וקבל היהודים כו'.

הסיבה לכך היא שעיקר העבודה הוא ליצור כלים רבים לגילוי האור ולהמשכתו. כלים אלה הם אותיות התורה, שאדם קורא ולומד וכו'; ואז האור יימשך ויתקיים מאליו. ראו גם את מה שנכתב על כך בביאור הפסוק "והיהודים קיבלו" וכו'.

20 ובכ"ז [ובכל זה] יובן מ"ש לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לכוש שנים פי' כי בהרת עזה כשלג

לאחר כל זאת יובן הכתוב: "לא תירא לביתה משלג, כי כל ביתה לכוש שנים". כלומר, בהרת היא "עזה כשלג",

והוא ענין הסתלקות ועיכוב התפשטות הדם באותו מקום הבהרת שבהדם מלוכש חיות הנפש וכשמסתלק נהפך לחוור כשלג.

וזהו ענין הסתלקות הדם ועיכוב התפשטותו במקום הבהרת, שהרי בדם מלוכשת חיות הנפש, וכשהיא מסתלקת המקום נעשה לבן כשלג.

והוא ענין הסתלקות מוחין דאבא כי והחכמה תחיה ובה מלוכש אור א"ס וזהו ענין הדפק (וכמ"ש במ"א ע"פ קול דודי דופק).

וזהו ענין הסתלקות המוחין דאבא, שהרי "החכמה תחיה", ובה מלוכש אור אין סוף; וזהו ענין הדופק (כמבואר במקום אחר על הפסוק "קול דודי דופק").

והנה תשבע"פ [תורה שבעל פה] נקי חוט השני וכמ"ש סדי"ה נאוו לחייך בתורים. ועמ"ש בענין תולעת שני ע"פ זאת חקת התורה

והנה, תורה שבעל פה נקראת "חוט השני", כמבואר בסוף המאמר המתחיל "נאוו לחייך בתורים". וראו גם מה שנכתב בעניין תולעת שני על הפסוק "זאת חוקת התורה",

והיא המשכת אור וחיות הח"ע [החכמה עילאה] וחוט השני אדום זהו כמשל התפשטות דם הנפש הפך הבהרת שהיא עיכוב סיבוב הדם כו'

והיא המשכת האור והחיות של חכמה עילאה; וחוט השני אדום, בדומה להתפשטות דם הנפש, והיפוכו של הבהרת, שהיא עיכוב זרימת הדם וכו'.

ועמ"ש בד"ה בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע בענין שהתורה נקי אדם א' דם שהוא הממשיך חיות לכל הרמ"ח איברים

וראו גם מה שנכתב במאמר המתחיל "בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע", בעניין שהתורה נקראת אדם — א' דם, כלומר דם, הממשיך חיות לכל רמ"ח האיברים,

שהם המצוות וע"כ נאמר על כנס"י [כנסת ישראל] שהיא בחי' רחל שכנגדה הקליפה הנקי בהרת עזה כשלג כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שלא תירא מהתהוות בחי' זו מפני

שהם המצוות. ולכן נאמר על כנסת ישראל, שהיא בחינת רחל, שהקליפה שכנגדה נקראת "בהרת עזה כשלג", כמבואר בעץ חיים, שאין היא חוששת מהתהוות בחינה זו, מפני

כי כל ביתה לבוש שנים תשבע"פ [תורה שבעל פה] שממשיך גילוי ח"ע [חכמה עילאה] אבא יסד ברתא ועי"ז אין שום מקום להתהוות בחי' בהרת הנ"ל (ועיין בפי' ויחי דרל"ח ע"ב ע"פ לא תירא כו' ובפי' חקת דקפ"ד ע"א):

ש"כל ביתה לבוש שנים" — תורה שבעל פה, הממשיכה את גילוי חכמה עילאה, שהרי "אבא יסד ברתא"; ועל ידי כך אין כלל מקום להתהוות בחינת הבהרת האמורה. (וראו בזהר בפרשת ויחי, דף רל"ח ע"ב, על הפסוק "לא תירא" וכו', ובפרשת חוקת, דף קפ"ד ע"א.)

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/metzora/1

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק